

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **H. N.**, zastoupené JUDr. Petrem Šádou, advokátem se sídlem Bartolomějská 87, Pardubice, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2004, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, pod sp. zn. 54 Cad 49/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 27. 1. 2005, č. j. 54 Cad 49/2004 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 43 a násl. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích ze dne 1. 4. 2004 není žalobkyně částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 25 % a podle § 44 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 27. 1. 2005, čj. 54 Cad 49/2004 - 33, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Soud provedl důkaz posudkem zdravotního stavu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí

vypracovaným dne 11. 10. 2004 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 528/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Posudek byl s ohledem na bolesti kloubů, které žalobkyně zdůraznila při jednání soudu dne 26. 11. 2004, doplněn doplňujícím posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Z posudku a jeho doplnění vzal soud za prokázané, že procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně činila ke dni vydání napadeného rozhodnutí 25 %, přičemž tomuto zdravotnímu postižení odpovídá zařazení do kapitoly XI, oddílu B, položky 4, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. (dále jen „vyhláška“). Ohodnocení na dolní hranici odůvodnila posudková komise rozsahem postižení základní diagnózou – lehkou stresovou inkontinencí – s tím, že ostatní zdravotní postižení žalobkyně (polydonózní struma, obezita I. stupně, stav po operaci a sklerotizaci varixů dolních končetin, vertebrogenní algický syndrom při degenerativních změnách páteře, počínající degenerativní změny kyčelních a kolenních kloubů, bolesti trojklanného nervu v anamnéze, recidivující perorální dermatitida) jsou dlouhodobě stabilizována. Žalobkyně tedy trpěla ke dni vydání napadeného rozhodnutí poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 25 %, a současně se nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který by žalobkyni značně ztěžoval životní podmínky. Soud zdůraznil, že posudková komise vypracovala posudek a jeho doplnění na základě zdravotní dokumentace od ošetřujícího lékaře žalobkyně, lékařských nálezů založených v posudkové dokumentaci příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení a na základě dalších lékařských nálezů předložených žalobkyní. Vzhledem k tomu, že takto zjištěný posudek potvrdil doslovně zjištění rozhodující zdravotní příčiny žalobkyně a její zařazení ve smyslu vyhlášky, neměl soud pochybnosti o správnosti skutkového zjištění. Soud věc uzavřel tak, že žalobkyně nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí ani částečně invalidní, a nejednalo se ani o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který by žalobkyni značně ztěžoval obecné životní podmínky. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelka namítla nesprávnou aplikaci kapitoly XI, oddílu B, položky 4 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce, ve spojení s § 6 odst. 3 vyhlášky, podle něhož se míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoví podle rozhodujícího zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení. Citované ustanovení přílohy č. 2 k vyhlášce pak stanoví, že lehká stresová inkontinence představuje 25 % až 35 % míry poklesu soustavné výdělečné činnosti. Jestliže tedy byla stěžovatelce tato míra stanovena na dolní hranici uvedené v citovaném ustanovení, je zřejmé, že nebylo přihlédnuto k ostatním zdravotním postižením stěžovatelky, mj. k artróze kolen a kyčlí, zmrzlým ramenním kloubům, alergii, zvětšení štítné žlázy a dalším zdravotním postižením. Proto je stěžovatelka přesvědčená o tom, že měla být míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posouzena nikoliv na spodní, nýbrž na horní hranici stanovené v kapitole XI, oddílu B, položce 4 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce a z toho vyvozeny odpovídající následky. Stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 27. 1. 2005, čj. 54 Cad 49/2004 - 33, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod podané kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je u ní na horní hranici sazby vymezené v kapitole XI, oddílu B, položce 4 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce, tedy ve výši 35 %, a nikoliv ve výši 25 %, k čemuž bylo dospěno v předcházejících řízeních. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vycházel krajský soud v dané věci ze znaleckého posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a z jeho doplnění, kde se posudková komise dostačujícím způsobem vypořádala s charakterem onemocnění žalobkyně spočívajícím v lehké stresové inkontinenci a zohlednila i všechny její další zdravotní potíže, přičemž dospěla k závěru, že ostatní zdravotní postižení jsou dlouhodobě příznivě stabilizována. Krajskému soudu pak nelze vytýkat, že bez příslušných medicínských znalostí nepolemizoval s – i podle názoru Nejvyššího správního soudu – úplným a přesvědčivým závěrem znaleckého posudku uvedené posudkové komise, že bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky částečné invalidity ve smyslu § 44 zákona o důchodovém pojištění nesplňovala a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly XI, oddílu B, položky 4 písmeno b) přílohy č. 2 k vyhlášce vzhledem ke příznivé stabilizaci ostatních diagnóz stěžovatelky (viz rozhodnutí soudu prvního stupně) a s přihlédnutím k její původní profesi při dolní hranici rozpětí (25 – 35 %) – na 25 %. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že se k problematice stabilizace zdravotního stavu již vyjádřil v jiné souvislosti např. v rozsudku ze dne 7. 8. 2003, čj. 3 Ads 7/2003 - 42, kdy uvedl, že *„důvodem zániku plné invalidity nemusí být vždy jen zlepšení zdravotního stavu, ale i stabilizace zdravotního stavu, neboť sama stabilizace dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu spojená s adaptací člověka na situaci vyvolanou například zdravotním postižením může vést k obnovení pracovní schopnosti ve vymezeném rozsahu (§ 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění).“*

Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

